

NAŠ DALJNI BLIŽNJI SVET

Umre samo roka,
ki ti piše

Justo
Jorge
Padrón

SPEČI Nemirni vonji razstavljenih vaz
budijo kraljestvo noči.
Ti si buden in
medtem ko vsi spijo,
spet mirno prebiraš knjigo
o starih naukih za življenje.
Z razgreto ljubeznijo jo neseš v sen.
Po dolgem hodniku
se vračajo v svoje temno kraljestvo
grozljive sence, ki jih izumlja luč.
Domače rjuhe
te sprejmejo s svojim toplim šepetanjem
in z vonjem varnega otroštva,
nedolžne pozabljene kretnje, poljubi
zvestega obreda ob kipu,
ki je imel glavno besedo v tvojem dobrem snu
in zdaj brezbrizno
vzdihuje po svojem izgubljenem kraljestvu
strahov.

In se vračajo vlažni hodniki
in slepe šolske veže
in tisti duhovniški glas
s svojo mračno oblastjo.

Z razdalje se smehljaš
tistemu pozabljenemu času,
otožno zmeden.

In opazuješ nežnost
svojih vsakdanjih oblačil,
njihovo živahno družino, ki na stolu
zadrži tvojo toploto.

Oslepiš luč. Tišina raste
po prestrašenem prostoru.

Slabotni žarki zvezd
odsevajo v belih izbuljenih očeh,
veje ogromnih dreves
silijo naprej z mračnim profilom,
veje nemirne kot ustnice, prsti.

Toda začudene ptice
prekrijejo sobo
in veter maha z njimi
po stenah. Narašča globoka negotovost
in je neko temno morje,
tisto, ki te nebrzdano potopi
in preplavi mrak hiše.

Tam v drhteči sobi na kraju,
je še tam?

Je bila temna brezsrčnost tvoj edini pomislek?

Pustota odsotnosti potem
nenadoma prekrije tvoje življenje,
tvoj tesnobni strah joče,
vzdihuje na blazini,
iščoč sen, njegovo hitro pozabljenje.

Po spominu krožijo

kot neka zastava,

ki zgoreva v vetru,

zadnji skupni trenutki,

njegova spremljajoča roka, dobrota, zavetje,
mera sveta v njegovi besedi.

Toda strah in naglica

nenadoma odvržeta rjuhe

in ti se hitro odplaziš
 po temnem hodniku.
 Tam v družinski sobi
 spi moj oče
 in nek otrok sedi zraven v kotu,
 posluša, kako utripa življenje v vsaki stvari
 s svojo veselo pesmijo minljive resničnosti,
 in kot v drugih pozabljenih nočeh
 nežnosti in miru
 se sen zadržuje v njegovem nasmehu.

SEVERNI SIJ NA ISLANDIJI

Po strastnem ljubljenju sem šel na teraso
 in od tam opazoval sobo v mraku.
 Svetlo telo Sigurne
 na premaganih rjuhah,
 njeni brezbrizni lasje so spali, se spuščali
 do preproge.
 Vdihaval sem v zaokroženem jutru
 tisto sladko utrujenost, ki me je spravila
 z življenjem.
 Dih je ustvarjal bežeče obraze iz dima
 in neki nori veter je vdiral vanje
 in jih razstavljaj.

Z ozadjem ledu in vulkanov
 je Reykjavik stražil svojo nemirno jesen.
 Bila je noč na meji jutra.
 Tisti megličasti mrak
 je drhtel, nek silni strah,
 ne zaradi vetra, je naraščal, ne zaradi
 zamrznjenega morja,
 ampak zaradi rojevanja neke druge luči.
 Luči, ki je prihajala iz same sebe.
 Ogromne bele resice so se pojavljale
 iz neke svetle delte.
 Njena ogromnost je planila prek neba.
 Poplava svetlega poguma
 je poselila veje zraka.

Ognjene barve so me pripenjale na
 svojo vrtočlavico.

Tihe tožbe zelene zarje.
 Razkrile so se modrine, rumene barve,
 nemogoča vijoličnost, srečna oranžnost,
 barve ognja in jantarja, bežeče in legendarne,
 in neba in snega in luči in še več luči.

Nenadoma se je zdelo,
 da je neukrotljiva barva zadržala
 svojo kozmično radost,
 mraz jo je naredil negibno, jo zaprl
 v svojo nevidno ječo in dal njeni luči telo.
 Ogromne oči ledu so se rojevale v meglah,
 pentagrami, jadra, prapori,
 iskre in rože luči
 so plule v višavah
 in so prižigale neskončne oboke.

Minila so leta, hitro in počasi.
 Morda je bil večji del tega, kar sem živel,
 samo ponovljena izkušnja, ki se je zgubila
 v moji biti in v njenem spominu.
 Četudi nisem nikdar pozabil
 spečega nasmeha Sigurne, ko se je zbudila
 pred severnim sijem na Islandiji.

JUTRO Luč v višavi dežuje
 iz svoje bele kupe.

Nežnost, neznana zarja
 napolnjuje svet.

Žareče kipenje
 dviga lahni vetrič.

Kot v prividu
 se blesti zrak.

Safir. Popolna
 perspektiva jasnosti

v sončevem vetru.
 Sen. Gola obsesija.

Resnica neke legende
prihodnosti v svetu

razkošnih podob,
kjer je vse svetloba.

NAJ JO ČAKAM Naj jo čakam v tisti hotelski sobi,
poslušam hrepeneči ropot dvigala
in skrivnostne naglice nekih korakov.

Naj jo čakam, vztrajno, kot na srečo,
v postelji, ki zatrepeče
ob vsakem vzgibu na hodniku.

Naj jo čakam tiho, brez vsake besede,
z umrljivo obzirnostjo ustnic in ognja.

Naj jo čakam, naj jo čakam
kot pekel na kazen,
ki se zaklinja, da pride, a ne pride,
kot na negotovost poslednjega.
Naj jo čakam.

Naj jo čakam s svojo smrtjo.

INVAZIJA ATOMOV Na nekem čudnem kraju, daleč od tega glasu,
ki ni moj, mora biti moj razum.
Ta glas, ki ga niti veter ne širi,
je izgubljen spomin, ki se je združil
z nemirnim šepetom, s plaho tožbo,
s tistimi, ki so že umrli.
To so celice življenja, misli, razpršene
zaradi strašne eksplozije luči.
Trenutek, ki je živel stoletja,
ki so samo tisti edini trenutek.
Kasneje se ga komaj spomnimo.

Bilo je tožeče ogledalo,
planet – samomorilec,

ki se je drobil v nas,
v nas natakalo čisto norost
svetlobe, čisti ogenj ognja,
nepoznan krik bliska,
ki bo nezanesljivo dvignil
odvratno dno zemlje.
Preplavilo nas je črno drhtenje brezna,
zaslepljujoči madež kobalta,
ki je brisal barve, rojeval ravnine,
gubal hiše kot neme liste papirja,
sušil rože, oblake, perje, morja.
S kovinskim truščem je zrušil vrhove gora
in šel skozi pore spečih otrok.

Vse je prestrelilo njegovo uničujoče oko,
življenje in svet, razjedena v svojem bistvu,
voda se ni več vračala v vodo,
zrak ni bil več zrak.

Vse je bilo ob dušo in šepet.
Vse zlomljeno, zgubljeno v sebi, otrplo,
za vedno ustavljeno v trenutnosti
obupa in smrti.

To je bil obup časa in smisla,
togatna preobrazba, bleščeča gobavost,
popolno razdejanje človekove zgodovine.

V sencah smo že pepel,
komaj dim, ki ga je skupaj znesel slučaj,
človekova sled v razpadlem atomu,
nekaj kar se plazeče napaja
s tekočimi delci blata
in nič več besede ne oznanila za nikogar.

JOK Zakaj ni nič drugega kot jok,
samo jok na tem svetu,
vrtoglava bolečina, izgubljenost, razpadanje,
in jok, množica obsojenih,
praznina in jok, obrazi neustrašne trpkosti,
osamljenih, zgubljenih, ne da bi za to vedeli,
in groza, ki se razrašča kot dno brezna,
jok, jok, ječe,

pokopališča in jok, ruševine, jok,
 kot nenehno osvajanje, slepo,
 kot nadloga ta neminljiv jok,
 samo jok, na samotni obali,
 v nemirni tišini večera,
 za mokrimi okni, po razpraskanih stenah,
 v črnih avtomobilih, samo jok, jok,
 monoton, strašen, neutolažljiv, hermetičen,
 jok, litanije, bolnišnice,
 ukazi, jok, škornji in streli,
 jok, beda, jok,
 jok po pločnikih,
 v zaprtih hišah,
 jok med nohti in prsti in lasmi,
 moči prsi, se razliva po svetu,
 duši človeka, samo jok, jok, jok.

NE VEM, KOLIKO ČASA

Ne vem, koliko časa bom še vztrajal
 v tem nekoristnem zaporedju trenutkov.
 Po ulicah hodim s smrtjo v očeh.
 Čeprav mi srce utripa v prsih
 in telo uboga
 glasove nagona ali nekega naključja,
 čeprav čutim, da še lahko opravljam
 delo pri strojih,
 sedim med živimi,
 ne spadam več sem.
 Svoj pogled uperjam proti obzorju,
 toda nihče mi ne vrača nemira v očeh.
 Kje je tisti zadovoljni ogenj?
 Ničesar več nimam, toda življenje še kar traja.
 Poslušal bom počasno razpadanje
 nevidnega trajanja v ruševine.

PRED BREZNOM PRAZNEGA BELEGA LISTA

Med prazno stranjo belega lista in meno
 se spušča galeb vrtoglavega zanosa.

In samo šumenje te prihodnosti
 in tišine, ki blesti
 od obljub popolnosti.

Vsa vprašanja neprestano padajo
v njegovo izgubljeno brezno.

Življenje se pomirja z neskončnostjo.

V tem blagem pogledu ugaša oko
v beli senci
nekega morja, ki izžareva imena v sovražno
prozornost.

ROKA, KI TI PIŠE

Niso datumi ne zgodbe ur to, česar se oklepamo,
niti prgišče besed
ali jate podob v zgovornem zraku.
Z mojega čela se kruši razkošje tvojega imena,
toda v tisti negibni vodi, ki te opazuje
iz preteklosti, živiš še naprej enaka sebi,
ne da bi te leta lahko poapnela.

Narišem tvoj snežni profil, znamenja,
ki mi jih narekuje zima s svojo strogo resnico.
Bel nasmeh, breze, počasna fascinacija,
čas brez časa, dnevi v nočeh,
sonce, ki se vrača v svoj izvir iz vonjav,
poleg ognja, ki ga kroti zavetje.

V tvojem pogledu odseva svet,
list, želeč obvarovati te
pred večnostjo, ki boli in traja.

Umre samo roka, ki ti piše.

V BREZNU SVOJEGA TELESA

V stekleni čaši se blesti vino,
pleše z uganko neke sence.
Je glasba ali šepet njena skrivnost?
Grem naprej skozi mrak svoje najbolj drhteče
polovice, kjer izdihava smrt svojo pohlepno
lakomnost.
Čutim, kako mineva njen obraz, njen videz sfinge,
ki jo spaja in razdvaja nek ostuden voz.
Slutim, kako se na moje čelo spuščajo njene veke.

Kdo me sili in me peha ven iz samega sebe?
 Noč mojega telesa me napolnjuje s strahom.
 Odgovori mi, koža moja, ti, ki poslušaš
 strmi jezik moje krvi
 in kot nihče drug čutiš njeno drobovje
 in sokove, ki mi prinašajo sporočila
 o breznu mojega jedra.
 Brez strahu mi razkrij, kateri organ
 se je zarotil, kateri vsiljivi sovražnik
 opazuje naš sen?
 Nič ne moreš storiti s svojim naporom
 na utrdbi ali na meji, samo polet ji lahko vzameš.
 Vsak dan te opazujem v ogledalu
 kot val, ki se dviga skozi prozornost.
 Je res, da sem se rodil zato, da bi bil glas,
 beseda, nezavarovana pred nekim uporom?
 Reci mi, zakaj pojem, zakaj me poučuješ?
 Zvesti vihar, iztrošen v svojem minljivem transu.
 Odstrani z mene požrešne podobe, ki me preganjajo.
 Živi z menoj, ljubljene občutek,
 zato da bo jutri v tebi odprla svoja vrata
 moja beseda, moje nemirno telo.

OBLJUBA Ko se bom nekega dne spremenil v prst,
 v pustoto, ki je nihče ne opazi
 ali v jutro, krožeče po oblakih,
 bosta še dve kaplji vode, ki se bosta hoteli
 upirati nespravlljivemu večnemu razdejanju.
 Bodo moje oči. Še naprej bodo opazovale
 naš svet, naš otok, to sončno obalo.
 Kot zdaj bodo njihove solze padale pred senco
 neke budne vrbe na gori Monte Lentiscal,
 spominjale se bodo vsega, kar sem ljubil
 med morjem in zemljo življenja.

Izbral in prevedel
 Ciril Bergles